

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.III.21.096/2020/4.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: pártfogó ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. Komoróczy Bernadett jogtanács

A per tárgya: személyiségvédelmi igény érvényesítése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.018/2019/10.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 4.P.21.500/2017/50.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes viseli.

A le nem rótt 70.000, - (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2015. augusztus 24-től 2017. július 17-ig tartózkodott fogvartartottként fegyház fokozatban az alperesi BV intézetben.

[2] Az elhelyezésére szolgáló objektumban emeletenként 1 - 1 informatikai kabinet volt kialakítva, a számítógépes teremben 2 számítógéppel felszerelve. Az egyik az elektronikus periratok tanulmányozását, a másik oktatási célokat szolgált. Az internetes jogtár elérését lehetővé tevő gépen az alperes 2017. március 2-án – a 2017. május 5-i CD Jogtár telepítésig –

bontotta az internet hozzáférést, azonban a fogvatartotti számítógépre átmásolta a szükségesnek tekintet joganyagot.

[3] A felperes 2017. január 20-án bővített irattanulmányozásra vonatkozó kérelmet terjesztett elő. Az alperes január 25-én úgy engedélyezte az időtartam kiterjesztését, hogy a korábban biztosított heti 23 órához képest további napi 6 órára igényelt hozzáférés tekintetében a kérelmet elutasította, azt csak a szombati és vasárnapi napokon további 4 – 4 órára engedélyezte. Figyelembe vette, hogy egy másik fogvatartottnak bírói felhívás teljesítése miatt kellett többlet időt biztosítania.

[4] A felperes kérte, hogy a laptopjának memóriájába az ellene folyó büntető eljárással kapcsolatos iratokat az alperes másolja fel. A laptop átvételét az alperes megtagadta, mivel az nem minősül a fogvatartottnál tartható tárgynak, majd 2016. október 18-i határozatával elutasította azt a kérelmét is, hogy a laptopot, amelyre az eljáró bíróság részben fellelőpítette alap büntető ügyének peranyagát, a zárkájában tarthassa. Mindkét esetben arra hivatkozott, hogy a laptop nem minősül a fogvatartottnál tartható tárgynak.

[5] Azt követően, hogy az eljáró bíróság jelezte, a laptopra másolta a felperes kérelmében megjelölt tárgyalási jegyzőkönyveket, amiket a bíróság sofőrje fog kézbesíteni, az alperes közölte, hogy nem engedélyezi annak bevitelét.

[6] Utóbb másodfokú határozatával is elutasította az erre irányuló kérelmet.

[7] A laptopot, annak töltőjét és táskáját az alperes 2016. november 25-én átvette az alapügy iratainak egy részével együtt, mely iratokat a felperesnek 2016. november 30-án átadott.

[8] A laptopot és tartozékait december 13-án bemutatták a felperesnek, a továbbiakban azokat letétként kezelték, zárt pánccsaszekrényben tárolva. Az eszközöket a felperesnek áthelyezését követően 2017. szeptember 26-án küldte meg az alperes a Tiszalöki Országos BV Intézetbe, ahol 2017. október 20-án helyezték azokat letétbe.

[9] Időközben az alperes fegyelmi eljárás során a felperes birtokában lévő egyes adathordozókat foglalt le 2017. február 9-én. Utóbb az eljárást az objektív elévülési határidő lejártát követően megszüntették.

[10] A felperes az általa szükségesnek tekintett iratok tartalmát megismerte.

[11] Az alperes a felperes hozzátartozóival történő beszélő időtartamát 1 órában maximalizálta, a velük való telefonos kapcsolattartásra heti két ízben 5 – 5 percet biztosított.

[12] A felperes fogva tartása alatt az alperes több esetben megállapította, hogy függetlemsértés követett el, végül ezek miatt kezdeményezte más BV intézetbe való áthelyezését.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[13] A felperes módosított keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes azzal, hogy 2015. szeptember 1-től korlátozta a személyes és telefonos kapcsolattartását, számítógép használatát és irattanulmányozását, a jogtárhoz való hozzáférést, és nem adta ki részére a büntető ügye iratainak másolatát tartalmazó laptopot, megsértette a védekezéshez és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. Kérte továbbá, állapítsa meg azt is, azzal, hogy a polgári perekben meghatalmazott jogi képviselőivel és a büntető ügyeiben segítőként meghatalmazott személyekkel való kapcsolattartását korlátozta, megsértette a kapcsolattartáshoz fűződő jogát, emberi méltóságát. Kereseti kérelme kiterjedt annak megállapítására is, hogy a védekezéshez való jogának korlátozása sérti az emberi méltóságát. Kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az

alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét azzal, hogy míg más fogvatartottak számára lényegében egésznap biztosította a számítógép használatát, ezáltal az irattanulmányozás lehetőségét, addig számára ezt legfeljebb heti 4 és fél órában tette lehetővé. Kérte egyben, hogy kötelezze az alperest elégtételadásra, parancsnoki levélben kifejezett sajnálkozás formájában.

[14] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja azt volt, eljárásaival jogsértést nem követett el, a kifogásolt magatartásokra jogszabályok hatalmazták fel.

Az első- és másodfokú ítélet

[15] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a keresetet elutasította.

[16] Indokolásában rögzítette, hogy a felek között a büntetés-végrehajtásról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bvtv.) 7. § (1) bekezdése szerinti büntetés-végrehajtási jogviszony állt fenn, ezért a perben érvényesülnie kell a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:548. §-ában írt elveknek. Arra a következtetésre jutott, hogy a felperes az alperesi döntések elleni rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, illetve ilyen nem állt a rendelkezésére, ezért az állított jogsértéseket érdemben vizsgálta.

[17] Megállapította, hogy az alperesi intézetparancsnok valamennyi döntését mérlegelési jogkörében hozta meg, amelyek kirívóan jogellenesnek és visszaélésszerűnek nem tekinthetők. Kiemelte, hogy a felperes több függelemsértést követett el. Együttműködési hajlandóságának hiányában pedig esetében a méltányosság mellőzését indokoltak tartotta.

[18] A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 59. §-a szerinti segítők kapcsán előterjesztett kereseti kérelmet illetően rámutatott, hogy a segítők nem tekinthetők képviselőnek, így a jogi végzettséggel bíró személyekre irányadó kapcsolattartási lehetőség rájuk nem vonatkozik.

[19] A peradatok alapján megállapította, hogy a felperes az intézeti számítógépet használhatta, ebben őt az alperes csak olyan mértékben korlátozta, amennyiben azt más fogvatartott büntetőeljárása lefolytatásának sikerességéhez fűződő alapvető joga és az állami érdek indokolta, így a korlátozás arányos és a cél elérére alkalmas volt, és nem valósult meg az egyenlő bánásmód sérelme sem.

[20] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett – a megállapítási keresetekre vonatkozó – rendelkezéseit helybenhagyta.

[21] Határozatának indokolásában előjáróban rámutatott, hogy bár kétségtelenül közhatalmi jogviszony állt fenn a felek között, a Ptk. 6:548. §-a az ügyben mégsem alkalmazható, mert a felperes kizárólag megállapításra és elégtételadásra irányuló keresettel élt.

[22] A védekezéshez és tisztességes eljáráshoz való jogot nem tekintette személyiségi jognak, mert ezek esetében a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad, a felperes pedig keresetében nem vezette le, hogy az állított sérelmek miért okoztak számára a privát autonómiáját érintő sérelmet, ami megalapozná emberi méltóságának megsértését.

[23] Kifejtette, a kapcsolattartáshoz való jog a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésének a 2016. évi LXXVII. törvény 1. §-ával történt módosítása folytán 2016. július 1-től kezdődően minősül személyiségi jognak. Levezette, hogy a Ptk.-ban nevesített kapcsolattartáshoz és családi élethez való jog a személyi magán autonómiája körében megvalósuló kapcsolattartásról szól, így a megsértését akkor lehetne vizsgálni, ha a felperes azt állította volna, hogy a

magánjellegű, családi vagy baráti kapcsolattartása sérült jogellenes módon. Azt azonban, hogy bizonyos eljárásokban az általa meghatalmazott személyekkel milyen módon tartja a kapcsolatot, nem sorolta az emberi személyiség védendő értékei közé, ezért arra az álláspontra helyezkedett, hogy e jogok sérelme a felperes által előadott tényállás alapján kizárt.

[24] Megállapította azt is, hogy a megjelölt magatartások egyike sem alkalmas a felperes személyes szabadságának, a magánlakáshoz való jogának, otthonának vagy jóhírnevének megsértésére sem. A hivatalos kapcsolattartással és az eljárási képviselő céljából szükséges számítógéphasználat, laptop birtoklással kapcsolatos alperesi intézkedések – véleménye szerint – nem a felperes magánéletének, hanem hivatali eljárása körébe tartoznak.

[25] A megkülönböztetés tilalmára történt felperesi hivatkozás kapcsán rámutatott, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 8. § és 9. §-ára utalva kiemelte, a jogsértés megállapíthatóságához nem csak az szükséges, hogy az érintett személlyel más személytől eltérően bánjanak, hanem az is, hogy ez a vele összehasonlítható helyzetben lévő más személyhez képest érje. Ezt vizsgálva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesnek nem volt olyan folyamatos megjelenési és védekezési kötelezettsége, mint az általa említett másik fogvatartottnak, és a folyamatban lévő büntetőügye is kisebb súlyú volt. Erre tekintettel nem találta megállapíthatónak az egyenlő bánásmód megsértését.

[26] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az intézetparancsnok mérlegelési jogkörében hozott döntései jogszabályba, egyéb előírásba nem ütköztek, és nem voltak kirívóan visszaélészerűek vagy okszerűtlenek sem.

[27] A fellebbezésben foglaltakra utalva hangsúlyozta, hogy az alperes nem vonta meg a felperes törvény által biztosított jogait. Rámutatott, amennyiben a fogvatartott büntetésvégrehajtási jogainak bővítése lehetséges, az arról való döntés során az alperes figyelembe veheti a fogvatartott büntetésvégrehajtási intézetben tanúsított magatartását. Kiemelte azt is, hogy a Bvtv. 127. §-ában biztosított jog nem jelenti a számítástechnikai eszköz korlátlan időkeretben való rendelkezésre bocsátását.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[28] A felperes elsődleges felülvizsgálati kérelmében – tartalma szerint – a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet kereset szerinti megváltoztatását kérte. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára.

[29] Indokolása szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontját, a Bvtv. 9. § (1) és (2) bekezdését, 10. § (6) bekezdését, 83. § (1), (4), (6), (8) bekezdését, 118. § (3) bekezdését, 122. § b) pontját, valamint 140. § (2) bekezdését.

[30] Kifejtette, az alperes eljárása okszerűtlen, egyben visszaélészerű volt a beszélők és a telefonos kapcsolattartás időtartamának korlátozása tekintetében. Véleménye szerint az eljáró bíróságok nem vették figyelembe, hogy a BV intézetnek a Bvtv. 9. § (2) bekezdése, 10. § (6) bekezdése és 118. § (3) bekezdése alapján a jogkorlátozás során a legenyhébb eszközt kell alkalmaznia és elő kell segítenie a fogvatartott jogainak gyakorlását, kapcsolattartását.

[31] Sérelmezte, hogy az alperes a beszélők telítettségére és biztonsági okokra hivatkozott, ugyanakkor a képviselőkkel történő telefonos kapcsolattartást is „nullára” korlátozta.

[32] A számítógéphasználat kapcsán az alperes kirívóan okszerűtlen, visszaélészerű eljárására utalt kifejtve, hogy sem papír alapon, sem digitális formában nem biztosított hozzáférést számára a joganyagokhoz, azt sem engedélyezte, hogy maga vásároljon jogtárat és telepítse azt akár a saját laptopjára, akár az intézet gépére. Ezzel összefüggésben idézte a Bvtv. 9. § (1) és (2) bekezdését, 10. § (6) bekezdését, 118. § (1) – (4) bekezdéseit.

[33] Véleménye szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor ítéletében a védekezéshez való jogot nem tekintette személyiségi jognak. Ennek kapcsán felsorolta a védelemhez való jog részjogosítványait, amelyeket a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. cikk (3) bekezdése rögzít. Ebből, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből, amely a védelemhez való jogot deklarálja azt a következtetést vonta le, hogy a tisztességes eljáráshoz és a védelemhez való jog az emberi méltóság része. Véleménye szerint az ezzel ellentétes értelmezés elvonja a felperesnek azt az alapvető jogát, hogy a jogérvényesítés érdekében a polgári jog eszközével fellephessen. Ítéletáblai ítéletekből és alkotmánybíróági határozatokból idézett. Ugyancsak idézte az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, II. cikk (1) bekezdését, B. cikk (1) bekezdését, a Bvtv. 9. § (1) bekezdését és 12. § (2) bekezdését, amelyet kért értékelni. Kiemelte, az elítélt jogaink biztosítása az alperes kötelessége.

[34] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[35] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[36] Előljáróban a Kúria kiemeli, hogy a Pp. 271. § (1) bekezdés a) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak az elsőfokon jogerőre emelkedett határozat ellen, kivéve, ha azt a törvény lehetővé teszi. Tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott elégtételadásra vonatkozó igény elutasítása már a másodfokú eljárásnak sem volt tárgya, következésképpen e tekintetben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, az a felülvizsgálat során nem volt vizsgálható (hasonlóan: BH2013.280., Kúria Mfv.I.10.773/2012.).

[37] A Pp. 272. (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozásának indokait is ismerteti. A 3. ponthoz fűzött indokolás szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Az előbbivel szemben az a követelmény érvényesül, hogy a felülvizsgálattal élő félnek pontosan meg kell jelölnie azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek a megsértésére hivatkozik. A megsértettként megjelölt jogszabályhelyhez pedig logikailag és perjogilag is szorosan kapcsolódó, azzal összefüggő szöveges indokolásnak kell társulnia úgy, hogy ez alapján a felülvizsgálati kérelem alkalmas legyen a rendkívüli

perorvoslati eljárás formai és tartalmi kereteinek kijelölésére. Az eseti döntésekre való hivatkozás mindezeket nem pótolja. Érdemben ezért csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében az ismertetett tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. Ha a fél több jogszabálysértést állít, e követelményeknek mindegyik hivatkozása esetében maradéktalanul teljesülnie kell. Nem elégséges az sem, ha a fél az általa megsértettnek vélt jogszabályhelyeket csupán felsorolja, majd szöveges indokolását úgy adja elő, hogy azt nem társítja az egyes, konkrétan megjelölt jogszabályhelyekhez (hasonlóan: Pfv.III.20.212/2021/6., Mfv.X.10.115/2020/7.)

[38] A most kifejtettekből megállapítható, hogy a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet elleni rendkívüli jogorvoslat, ezért nem vizsgálhatók az alperes jogsértéseit állító hivatkozások. Ilyen érveket tartalmaz részben a kapcsolattartás kérdése, valamint teljes egészében a számítógéphasználat biztosítása kapcsán a felülvizsgálati kérelem. Ezeket a Kúria érdemben nem vizsgálhatta.

[39] A felülvizsgálati kérelem nem fűzött olyan indokolást a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjának, a Bvtv. 83. § (1), (4), (6), (8) bekezdésének, 122. § b) pontjának, valamint 140. § (2) bekezdésének megsértéséhez, amelyben a jogerős ítélet jogszabálysértését állította volna, így a Kúria érdemben ezeket sem vizsgálhatta, mivel az nem felel meg az 1/2016. (II.15.) PK vélemény által támasztott követelményeknek.

[40] A felperes felülvizsgálati kérelmében alapvetően azt kifogásolta, hogy a tisztességes eljáráshoz és a védekezéshez való jogot a jogerős ítélet nem tekintette személyiségi jognak.

[41] A felperes felülvizsgálati kérelmében megismételte az eljárás során kifejtett jogi álláspontját az alperes magatartásával összefüggésben, de több esetben nem adta elő, hogy a jogerős ítélet milyen okból jogszabálysértő, illetőleg melyik jogforrás, melyik konkrét jogszabályhelyét sérti. A felülvizsgálat a fellebbezés alapján meghozott jogerős ítélet jogkérdésben állított hibájának az orvoslására szolgáló rendkívüli perorvoslat. A felülvizsgálati kérelemben ezért a támadott jogerős ítélet jogszabálysértését kell előadni és a jogerős ítélet által megsértett jogszabály helyet kell megjelölni, nem elegendő a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél jogi álláspontjának a megismétlése. Erre figyelemmel a Kúria azokat a kérdéseket, amelyekben a felperes nem a jogerős ítélet jogszabálysértését állította, illetőleg fejtette ki, hanem az alperes magatartása kapcsán ismételte meg a perben már előadott jogi álláspontját és támasztotta alá azt további érvekkel, nem vizsgálhatta.

[42] A felülvizsgálati kérelmében a felperes alapvetően azt kifogásolta, hogy a tisztességes eljáráshoz és a védekezéshez való jogot a jogerős ítélet nem tekintette személyiségi jognak, ezért a felperes által igényelt, a személyiségi jogsértés objektív jogkövetkezményeire irányuló igényt eleve alaptalannak ítélte.

[43] A jogalkalmazói gyakorlatban korábban nem volt egységes annak megítélése, hogy a tisztességes eljáráshoz, illetőleg a védekezéshez való jogot személyiségi jognak lehet-e tekinteni vagy sem. Az utóbbi időszakban a bírói gyakorlat azonban e jogokat, és ezek részelemeit egyaránt eljárási alapjognak tekinti, amelyek megsértése csak bizonyos többletkövetelmények teljesülése esetén eredményezheti egyúttal valamely személyiségi jog sérelmét is. A tisztességes eljáráshoz és a védekezéshez való jog egyaránt eljárási alapjog, azok szabályait részletesen az eljárási kódexek tartalmazzák. Így, ha egy adott eljárásban e jogok sérülnek, akkor a felet általában ügyfélként és nem személyiségi jogi jelleggel éri sérelem, azaz az eljárási szabálysértések hátterében nem a fél személyiségének lényegét adó ismérvek állnak (hasonlóan: EBH2007.1598., BH2008.12., BDT2020.4267.). Ezzel szemben a személyiségi jogok a személyiség lényegi elemeinek a személy egyediségét, azonosságtudatát, környezetének értékítéletét meghatározó tulajdonságainak, valamint külső megnyilvánulásainak a védelmét szolgálják és az ember személyiségéhez tapadnak. A különböző jogszabályokban az eljárások résztvevői számára biztosított eljárási jogok,

amelyek megsértése akár a tisztességes eljáráshoz, akár a védelemhez fűződő alapjog sérülését eredményezhetik, nem ilyen jellegűek, ezért nem minősülnek egyben személyiségi jognak (hasonlóan: BDT2016.3507., BDT2015.3337.). E bírói jogértelmezéstől, gyakorlattól való eltérésre nem szolgáltatnak kellő alapot a felperes által felhozott érvek, idézett eseti döntések, alkotmánybírói határozatok. Azok egyike sem jut a kialakult bírói gyakorlattól eltérő következtetésre, de a belül kiemelt szövegrészekből logikai következtetéssel sem lehet arra jutni, hogy az emberi méltóság részjogosítványa lenne a két idézett alapjog. A hivatkozottakból csupán az következik, hogy az eljárási alapjogokat biztosítani szükséges. Mivel azonban nem minősülnek egyben személyiségi jognak is, a személyiségi jogok speciális, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban foglalt objektív jogkövetkezmények sem alkalmazhatók a megsértésük esetén. Erre csak akkor lenne lehetőség, ha az eljárási szabálysértéseken túlmutató magatartást tudott volna állítani, egyben bizonyítani a felperes, amely már személyiségi jogsértésként értékelhető, erre utaló peradat azonban nem merült fel. A jogerős ítélet tehát e két eljárási alapjoggal összefüggésben nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket.

[44] A kapcsolattartáshoz való jog megsértése kapcsán a felülvizsgálati kérelem azt állította az eljárási bíróságok – ezzel a jogerős ítélet – jogszabálysértéseként, hogy nem vették figyelembe a Btv. 9. § (2) bekezdését, 10. § (6) bekezdését és 118. § (3) bekezdését. Ezek alapján ugyanis a jogkorlátozás legenyhébb eszközét kell az alperesnek alkalmaznia, ezzel segítve a fogvatartott jogainak gyakorlását, kapcsolattartását.

[45] E felperesi érveket illetően a Kúria rámutat, hogy a felperes ezzel kapcsolatos kereseti kérelmét alapvetően azért utasította el a másodfokú bíróság, mert a kapcsolattartási jogot nem sorolta – eljárásjogi vetülete miatt – a személyiségi jogok közé (jogerős ítélet [25] bekezdés), ezzel az állásponttal szemben azonban a felülvizsgálati kérelem érvelést egyáltalán nem tartalmaz, így még ha megalapozott lenne is a hivatkozása a Btv. említett rendelkezéseinek megsértésére, az sem vezethetne a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére.

[46] A kifejtettekre tekintettel a felhozott okokból nem lehetett megállapítani a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[47] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért a Kúria a felperes felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalását mellőzte.

[48] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztett felperes pártfogó ügyvédjének díjáról a Kúria a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint rendelkezett megállapítva, hogy a pártfogó ügyvéd díját teljes egészében a felperes viseli.

[49] Az előzetesen le nem rótt és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján megállapított, a meg nem határozható felülvizsgálati eljárási értékhez igazodó felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli (6/1986. (VII.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §).

[50] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 274. § (1) bekezdésének alkalmazásával.

[51] Az ítélet ellen a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak.

Kúria
III.Pfv.21.096/2020/3

8

Budapest, 2021. május 11.